

BIPOLARA

aurora dimitrescu

Tracus Arte

Aurora DUMITRESCU

Bipolara

Tracus Arte

2016

Sunetul telefonului îi făcea să vibreze dureros timpanul. Apoi simți leagănul patului și vru să deschidă ochii, însă nu reuși. Scoase mâna dreaptă de sub plapumă, apoi o îndreptă spre noptiera de lângă pat, unde găsi bestia urlătoare. Îl închise, îi smulse bateria și încercă să adoarmă la loc. Însă un spasm de vomă o făcu să se ridice brusc în șezut. Stătu vreo zece secunde, paralizată de contracțiile stomacului. Vru să se dea jos din pat, dar se prăbuși la loc. Minteă începu apoi să dea primele semne de trezire și atunci se deșteptă brusc, cu inima crăpându-i pieptul. Încercă să vadă unde era, pentru că nu își mai amintea. Se ridică din nou în șezut și privi. Beznă în cameră, beznă în gânduri. Nu-și amintea nimic. Începu să pipăie cu palmele cearșaful de mătase, apoi perna. Își continuă căutarea și dădu peste o siluetă întoarsă cu spatele la ea. Aceasta mormăi ceva, după care făcu o mișcare. Tot pipăind, Gloria își dădu seama că silueta și-a pus perna pe cap. Se opri din cercetare și după câteva secunde bezna se îndulci puțin și putu să recunoască o cameră de hotel. Căută mai adânc în minte și își reaminti că este într-un hotel de lux din Santorini. Se dădu încet jos din pat, încercând să-și potolească voma care simțea că e gata să îi țâșnească. Cu palmele lipite de pereți ajunse în locul unde cu greu își amintea că ar fi baia. Aprinse lumina și reuși să apese clanța fără să se prăbușească. Deasupra chiuvetei era o oglindă cu marginile de bronz. Se uită în ea și privi un chip încercănat, cu rimelul scurgându-i-se pe obraji. Poate că nu se demachiase, speriată de silueta mătăhăloasă care dormea cu perna pe cap. Nu făcu niciun efort să-și amintească numele siluetei, preocupată să dea drumul apei și să își spele fața murdară. Deschise apoi dulăpiorul agățat în stânga oglinzii, acolo unde avea trusa de prim ajutor. O deschise și luă două xanaxuri, un antivomitiv și un antiinflamator. Le

înghiți imediat bând apă de la chiuvetă cu palmele. Se așează pe toaletă cu genunchii îndoți, cuprinzându-i cu brațele. Stătu așa vreo zece minute, făcând eforturi să nu se mai învârtă totul cu ea, apoi începu să i se limpezească mintea și să își amintească.

Era singurul copil al unei familii cu tradiție în medicină, care îi oferise o viață lipsită de orice grijă. Nu avusese niciodată o relație de lungă durată cu un bărbat și nici vreo idee de căsătorie, care i se părea o jignire adusă libertății individului. Poate cândva, de mult, îi trecuse prin cap că ar putea face pasul cu Alexandru, singurul la care îi tresăltase cumva inima până când fusese vizitată de Ecaterina, însărcinată cu el în luna a patra, care voia să cunoască adevărul. Și îl aflaseră amândouă. Ea se retrăsese atunci calmă din ecuație. Ecaterina era o ființă plină de bun simț și îl iubea cu sinceritate și cu profunzime. Îi spusese că a fost o întâmplare că a rămas gravidă și că și-au făcut tot felul de teste pentru ca să aibă siguranța ca băiețelul care urma să vină pe lume să fie sănătos și nu cu tot felul de probleme, cum a auzit ea că s-ar întâmpla din cauza poluării și toxicității care era pretutindeni, în aerul pe care îl respirau, în fructele și legumele crescute forțat în solare. Gloria o asigurase că ea și Alexandru nu mai erau de mult împreună, nici sexual, nici afectiv și îi urase să aibă o sarcină ușoară. După ce plecase Ecaterina, a trebuit să își calmeze bățile inimii, care îi spărgeau pieptul, și zvâcniturile venelor, care păreau că îi vor exploda tâmplele. Din acel moment Alexandru devenise inexistent și ea nu mai răspunsese apelurilor lui insistente. Îi scrisese doar un mesaj în care îi ura fericire, iar el îi răspunsese că nu îi convine deloc situația, că a fost un accident, că Ecaterina era dezechilibrată, dar că așa este viața și că el tot pe ea o dorește... Nu

îi răspunsese nimic, însă mintea ei îl transformase într-un vierme proiectat sub talpa piciorului care l-a strivit fără milă. Apoi i-a luat cadavrul și l-a înmormântat într-un ghiveci de cactus. De atunci, era prima oară când se gândea la el.

Ieri împlinise douăzeci și nouă de ani și Eleonora, noua soție a lui Dumitru, care intrase în viața lor la scurt timp după decesul mamei sale, îi oferise cadou un concediu în Santorini. Ea însă nu venise de una singură, ci dăduse sfoară în țară și grupul se mărise la treizeci de persoane. Petrecerea fusese ca toate celelalte, cu muzică rock, cu hașiș, cu aberații lingvistice și, la sfârșit, sexuală se pare, amintindu-și de silueta din pat.

Se ridică de pe toaletă și dădu drumul dușului. Lăsă apa să curgă fierbinte și se gândi la petrecere. Ieri fusese sculptoare în pantalonii negri de piele, cu părul șaten curgându-i mătășos pe umerii ce ieșeau frumos dintr-o bustieră argintie. Ca de obicei, în centrul atenției... Bărbații roiau în jurul ei și încercau să o atingă în treacăt pe spatele sculptural. Ea simula inocența și se făcea că nu înțelege pentru a se amuza mai mult în jocul erotic. Fumase hașiș și nu ar fi fost nicio problemă dacă nu l-ar fi combinat cu ceva cantitate considerabilă de vin. Primise trei cereri în căsătorie, urmate de jurăminte eterne de fidelitate. Le promisese că se va căsători pe rând cu fiecare...

Cu mâinile rezemate de perete și cu jetul de apă curgându-i în cap, văzu o mișcare prin geamul cabinei de duș. Și mișcarea se apropie și deschise ușa glisantă. De data asta recunoscuse silueta. Era Dimitrios, un grec cu părul lung până la fund, chitarest într-o formație de heavy metal.

— Bună dimi...

Și Dimitrios, cu fața descompusă de alcool și hașiș, încercă să schițeze un zâmbet, care pieri în secunda în care privirea lui se intersectă cu cea a Gloriei. Ochii ei erau așa

— de reci încât Dimitrios simți cum i se strânge stomacul. Fără să zică nimic trase de ușa glisantă și se întoarse rapid în cameră. Gloria știu că nu o să îl mai revadă vreodată. Nu de mult îi spusese cineva că parcă ar fi moartea, deoarece simte când o privește o răceală de gheață care urcă și coboară pe șira spinării.

Am o lume întreagă la picioare și eu sunt ca și moartă, își spuse Gloria Tot ce s-a întâmplat ieri a fost o iluzie și acum m-am trezit. *This is real*, greața, voma, durerea de cap și bărbații care fug ca lăcustele atunci când se trezesc dimineața lângă mine.

Când termină dușul se înfășură în prosop și se întoarse în cameră. Bineînțeles, Dimitrios plecase...

Cele două xanaxuri începeau să își facă efectul și Gloria ațipi. Somnul nu dură decât câteva minute și un zgomot strident o trezi brusc. Uitase să decupleze telefonul fix. Ridică fără niciun chef receptorul. Era Andrada, prietena ei de petreceri.

— La mulți ani încă o dată, fată frumoasă! Ești o fantastică. I-ai uimit pe toți prin frumusețea și talentul tău. Îl știi pe Constantinos, fratele lui Dimitrios? Dorește să-ți publice poemele. Cică vrea să te facă faimoasă, de parcă nu ai fi deja! Auzi, ce îndrăzneală! I-am spus că dacă ai dori, ai avea toată Europa la picioarele tale. El a zis că și ce dacă și că dorește să te cunoască!... Eu sunt exaltată! Gloria Constantinescu, poeta care face furori la Paris!

— Andrada, te caut peste câteva ore. Mă doare capul și vreau să dorm!

— Bine, bine! Te las! Sună-mă neapărat! Auzi, Dimitrios e dibace? Lumea e curioasă...

— Haide, haide, ne auzim în câteva ore!

— Bine, bine, somn ușor!

Gloria decuplă și telefonul fix. Somnul îi zburase... Se duse la baie hotărâtă să mai ia un xanax.

Nu se sperie și nici măcar nu se miră când îl văzu. Se bărbierea tacticos în oglindă. El nu se întrerupse când o auzi intrând.

— A fost o petrecere reușită? o întrebă neutru, continuând să se bărbiearească.

— Da, destul de reușită! îi răspunse.

El își clăti spuma de pe obraji și apoi se șterse cu prosopul ei.

— Ai, te rog, un pieptăn să îmi împrumuți?

Gloria deschise dulăpiorul și îi oferii peria de păr.

El își desfăcu coada și își pieptănă părul lung și blond. Apoi redeschise dulăpiorul și așează tacticos pieptănul la locul lui.

Se întoarse brusc spre ea și o privi direct în ochi. Răceala ochilor lui îi îngheță sângele în vene. Îi era atât de frig, încât îl rugă să meargă în cameră și să servească un pahar de whiskey. Avea o sticlă pe trei sferturi terminată de Dimitrios. Ochiul Lui se mai îmblânziri și îi spuse că nu ar strica un whiskey de calitate. Gloria ieși prima din baie. O răceală ca de gheață sufla în spatele ei. Luă cele două pahare de pe masă și goli conținutul rămas în sticla lui Dimitrios.

— Nu te-ai plictisit încă? întrebă El, schimbând tonul, devenind oarecum mai blând și înțeleghător.

— Acum da... sunt plictisită! Și ai dreptate, mi-a ajuns farsa asta! Nu mai vreau să fiu actor pe o scenă prost regizată!

— Cât timp oare îți mai trebuie să te hotărăști că ești prea bună pentru ei?

Și neașteptând ca ea să îi răspundă:

— Gloria! Să îi ia naiba pe toți! Îți pierzi timpul! Nu trebuie să îți mai repet că sunt toți niște marionete! Tu ești din alt aluat! Îți ofer putere și nemurire!

Se apropie de ea și o strânse în brațe. Minte ei paraliză în îmbrățișarea lui. Nu știi dacă îmbrățișarea îi place. Însă gândurile îi erau calme. Mai calme decât fuseseră vreodată.

— Ai dreptate! Fac ce spui tu!

El deschise ușa și plecă, spunându-i că o așteaptă. Să nu mai piardă timpul, căci nu ar face decât să își prelungească agonia. Și speră că venise pregătită de acasă. Treaba ei cum alege mijloacele. Să aleagă ce consideră că îi va face trecerea mai ușoară.

Când el închise fără zgomot ușa în urma lui, Gloria se îndreptă din nou spre baie. Deschise dulăpiorul și căută cutiuța de medicamente. Desfăcu o pastilă, o înghiți și plecă spre ușă, cu mintea răsunându-i de cuvintele lui. În prag însă se răzgândi, se întoarse la dulăpior, luă din nou folia de xanaxuri și începu să desfacă pilulele una câte una, apoi calmă le înghiți tot una câte una cu apa din mână. Se pare că de data aceasta el reușise să o convingă, deși nu îi mai adusesese alte argumente. Poate privirea lui fusese diferită. Sau poate îmbrățișarea lui. Ce mai conta! Minte ei îi spusese că avea dreptate!

Se duse spre pat, privind dezorientată în jur, încercând să își găsească tableta... Era pe jos și fu cât pe ce să calce pe ea. O deschise, căută fișierul cu muzica preferată, apăsa dublu click și Metallica începu să cânte. Se întinse apoi pe pat, nu înainte de a scrie pe tabletă: *Să se termine odată această iluzie!*

Doctorul Roger Bergier urcă încet și gâfâind scările care duceau spre cabinetul lui de la primul nivel al clinicii Santa Maria. Anul acesta se împlineau cincizeci de ani de psihiatrie în cariera lui. Încă nu voia să renunțe. Ceilalți îi tot sugerau că ar fi timpul să stea cu nepoții acasă și să se ocupe

eventual de grădinărit. Era posibil să aibă dreptate. Anne Marie, cu care era căsătorit de atât de mult timp, dintotdeauna cum îi plăcea lui să afirme, abia aștepta ca ei să fie mereu nedespărțiți. Ea îi fusese mereu alături, chiar și atunci când lipsea mult de acasă, plecat la congrese și conferințe, ori când își petrecea nopțile alături de pacienții lui, nu numai când avea gărzi, ci și atunci când situația impunea ca aceștia să fie strict supravegheați și el nu avea încredere în prezența colegilor de serviciu. Ea îi era și acum alături, deși undeva în sufletul ei tot aștepta o bătrânețe mai liniștită, fără să mai fie trezită în mijlocul nopții de vreun pacient suicidal. Nu era încă pregătit să renunțe la medicină. Pentru că simțea că încă nu își terminase misiunea. Mai era ceva de făcut. Dorea să găsească leacul miraculos care să vindece total și fără medicație. Nu spusese nimănui nimic, de teamă să nu îl considere ceilalți colegi mai tineri decrepit și senil și să îl forțeze să se retragă. Însă odată ce ar fi găsit miracolul vindecării fără medicație s-ar fi simțit împlinit.

Ajuns în cabinet, își dezbracă haina demodată, dar impecabil întreținută de Anne Marie și se așază la birou, unde îl aștepta cafeaua aburindă, pe care i-o pregătea în fiecare dimineață surâzătoarea Cecilia, secretara plină de nuri care făcea furori în rândul colegilor lui mai tineri. Câte după-amiezi de psihoterapie făcuseră împreună pentru ca ea să-și poată depăși nenumăratele deziluzii amoroase în ciuda frumuseții ei răpitoare. Pe birou se aflau dosarele cu fișele medicale aranjate cu grijă de Cecilia, deasupra ale pacienților noi, apoi ale celor mai vechi și în final ale celor „de-ai casei”.

— Domnule doctor, avem o pacientă nouă, spuse Cecilia. A venit acum câteva zile. Nu v-am deranjat din concediu pentru detalii... căci doamna Anne Marie nu mi-ar mai fi

vorbit trei săptămâni și nici nu m-ar mai fi invitat la petrecerea aniversării căsătoriei dvs., care știu bine că va fi curând și unde bine știți că interese mari, de natură amoroasă, îmi impun să fiu prezentă. Doctorul Steven s-a ocupat de noua pacientă. Însă familia ei insistă să preluați dvs. cazul. Pacienta este din România, se numește Gloria Constantinescu. Fișa ei este prima. Și mai aveți un e-mail de la doctorul Steven...

— Merci, scumpă Cecilia. Poți să mergi acum. Dacă întreabă cineva de mine, să spui că ofer consultații după orele 14.00. Până atunci mă ocup de pacienții din clinică.

Deschise dosarul cu numele Gloria Constantinescu și începu să citească fișa medicală. După ce o termină de parcurs, deschise laptopul, apoi intră în e-mail, unde primise niște precizări de la doctor Steven, care se ocupase de pacientă până la venirea lui și care plecase pentru câteva zile în Salzburg. Cum făcea de fiecare dată, dorise ca doctor Roger să aibă o imagine completă a stării tinerei internate de curând în clinica Santa Maria.

Gloria Constantinescu, pacientă în vârstă de 29 de ani, diagnosticată cu tulburare bipolară, trimisă spre tratament psihiatric în urma unei încercări de suicid, eveniment care a avut loc după petrecerea sa aniversară, acum patru săptămâni. Se mai presupune prezența unor stări psihotice, induse de alcool și droguri, ea fiind consumatoare de astfel de substanțe înaintea tentativei de sinucidere. Gloria are antecedente suicidale, fiind la a treia astfel de încercare. Prima, în adolescență, la vârsta de 13 ani, după ce înainte cu două săptămâni câștigase trei concursuri internaționale de creație literară. A doua încercare s-a produs la vârsta de 20 de ani, la trei săptămâni de la înmormântarea mamei

sale, unde îi șocase pe toți prin veselia exagerată, în ciuda dramatismului momentului, precum și prin tăria de care dăduse dovadă, ea ocupându-se în totalitate de organizare, motivația ei fiind o așa – zisă protecție pe care o manifesta pentru tatăl ei care nu se putea descurca cu situația tragică pe care o trăia.

Se pare că și de data aceasta, așa cum reiese din interviul tatălui, Dumitru Constantinescu, medic chirurg de profesie și al soției actuale a acestuia, Eleonora Constantinescu, medic psihiatru de profesie, pacienta a manifestat înaintea încercării de suicid prin înghițirea unei cutii întregi de xanax, stări maniacale, caracterizate prin euforie excesivă, petreceri prelungite cu consumul unor droguri ușoare, dar într-o cantitate exagerată, ceea ce s-a arătat și la examenul toxicologic, lipsă de somn fără sentimentul oboselii firești într-o atare situație, precum și o energie creatoare peste limite, ea scriind în decurs de două săptămâni sute de poeme, despre care prietenii și colegii afirmă că sunt concepute cu mare talent și artă poetică.

Faza depresivă a început imediat după terminarea petrecerii de ziua aniversară într-un hotel de lux din insula Santorini. Gloria a fost găsită la două ore după ce a înghițit în cantitate mare xanax de către prietena ei Andrada, care a anunțat degrabă salvarea. În urma procedurilor de prim ajutor efectuate, tânăra a fost restabilită și când nu a mai prezentat pericol iminent de moarte, a fost trimisă în România, cu recomandarea consultului și tratamentului psihiatric.

Eleonora Constantinescu, psihiatru de meserie, persoană cu care clinica noastră a intrat în contact prin câteva proiecte pe teme care sunt de interes de ambele părți (ea a precizat că v-ați cunoscut personal la un congres), ne-a

—contactat în vederea internării fiicei sale adoptive, precizând că toate cheltuielile de spitalizare vor fi suportate de familie.

Pacienta se află în acest moment sub tratament medicamentos. Manifestă în continuare stări specifice fazei depresive: inerție mintală (nu se poate concentra mai mult de două minute într-o conversație banală), lipsă de gândire și de conexiuni neuronale simple, lipsa poftei de mâncare, astenie, tendința permanentă spre solitudine și lipsa dorinței de comunicare cu personalul care o îngrijește și chiar cu familia și cu prietenii, pe care a refuzat în repetate rânduri să îi primească în salon, motivând că nu este în acest moment o persoană agreabilă.

Pacientei s-a indicat și psihoterapia, însă ea nu este cooperantă și refuză un astfel de ajutor care ar completa terapia medicamentoasă.

Iată un caz care pare interesant, își spuse doctorul Roger. O femeie frumoasă, în plină glorie, o scriitoare de succes, are întreaga lume la picioare și nu își mai găsește motivația pentru a mai trăi...

Deschise sertarul biroului și își scoase trabucul. Îl aprinse fără să se grăbească și începu să îl pufăie cu mare plăcere dar și cu vinovăție, căci Anne Marie s-ar fi necăjit foarte tare dacă ar fi aflat, având în vedere problemele de inimă care se pare că apăruseră odată cu înaintarea în vârstă.

Cecilia băgă capul pe ușă și spuse... ca de fiecare dată:

— De data asta vă iert, însă dacă se mai repetă voi vorbi cu doamna Anne Marie!

Doctorul Roger zâmbi ștregărește și după ce Cecilia închise cu discreție ușa cabinetului, căzu pentru câteva minute cu privirea în gol, cu trabucul pufăind ca o locomotivă cu cărbuni și apoi revenind la realitatea camerei în care se afla, își zâmbi misterios.